

“Είμαστε έτοιμοι να διακονούμε τους άλλους χωρίς να περιμένουμε ανταποδόσεις;”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας](#)

Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφείμ, Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας

Ανάμεσα στις άλλες πνευματικές προτροπές και πατρικές υποθήκες που απευθύνει ο Απόστολος Παύλος στους Ρωμαίους της εποχής του, και διαχρονικά στους χριστιανούς όλων των εποχών αφού ο λόγος του είναι λόγος Αγίου Πνεύματος και άρα επίκαιρος για τον κάθε άνθρωπο, τους υπενθυμίζει το χρέος που έχει ο καθένας να αποδίδει την τιμή στο συνάνθρωπό του και να του προσφέρει τον οφειλόμενο σεβασμό.

«Τη τιμή αλλήλους προηγούμενοι»**1.**

A. Η τιμή και ο σεβασμός είναι βασικά καθήκοντα των νεοτέρων προς τους

πρεσβυτέρους, των παιδιών προς τους γονείς, των μαθητών προς τους διδασκάλους, των υφισταμένων προς τους προϊσταμένους. Είναι ένας κανόνας χωρίς εξαιρέσεις, ορθός, δίκαιος και αναγκαίος για κάθε εποχή. Ο άνθρωπος έχει ανυπολόγιστη αξία, είναι η κορωνίδα της δημιουργίας. Στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου τιμούμε και αναγνωρίζουμε το πρόσωπο του Χριστού. Δεν έχει σχέση ποιός είναι ο άλλος, ποιά θέση κατέχει, αν είναι άσημος ή αξιωματούχος, αν είναι ένας απλός ιδιώτης. Η τιμή και η αναγνώριση θα πρέπει να είναι το χαρακτηριστικό γνώρισμα προς το πρόσωπό του. «*Είδες τον αδελφόν σου; Είδες Κύριον τον Θεόν σου*», θα μας υποδείξουν και πάλι οι θεοφόροι πατέρες της Εκκλησίας.

Η λέξη του Αποστόλου «*προηγούμενοι*» είναι το κλειδί της πνευματικής μας ζωής. Σημαίνει το να προλαμβάνουμε να αποδίδουμε την τιμή στον άλλον κι αν ακόμη δεν είμαστε μικρότεροι ή κατώτεροι. Δεν πρέπει να περιμένουμε να μας αποδώσει εκείνος τον σεβασμό και την τιμή, αλλά εμείς πρώτοι να του παρέχουμε το προβάδισμα. Με τον τρόπο αυτό αποδεικνύουμε ότι δεν διαθέτουμε στειρότητα απέναντι στις επιταγές του Ευαγγελίου μας και το πνεύμα της ταπεινοφροσύνης που θα πρέπει να γεμίζει την ύπαρξή μας. Άλλωστε, η απόδοση της τιμής, έστω κι αν είμαστε μεγαλύτεροι, αποδίδεται στον ίδιο μας τον εαυτό. Όποιος σέβεται και τιμά τον άλλον, σέβεται τον ίδιο του τον εαυτό. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού αγκάλιασε και απέδωσε την δική Του τιμή στο παιδί που χαρακτηρίζεται για την αθωότητα. «*Ος εάν δέξηται τούτο το παιδίον επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται*»**2**.

Δεν πρέπει ακόμα να διαφεύγει της προσοχής μας ότι αυτός που θέλει να είναι πρώτος, θα πρέπει συγχρόνως να γίνει έσχατος. «*Και γαρ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι, και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών*»**3**. Γι' αυτό το βράδυ του Μυστικού Δείπνου ζώνεται το λέντιο της ταπεινώσεως και πλένει τα πόδια των Μαθητών, λέγοντας : «*ει ουν εγώ ένιψα υμών τους πόδας, ο Κύριος και ο Διδάσκαλος, και υμείς οφείλετε αλλήλων νίπτειν τους πόδας*»**4**.

Β. Αυτό το παράγγελμα του θεοφόρου Αποστόλου, αν το ερμηνεύαμε σωστά στη ζωή μας, θα είχαμε προλάβει πολλές παρεξηγήσεις και θα είχαμε αποφύγει πολλούς σκανδαλισμούς για τους οποίους είμαστε άπαντες υπεύθυνοι και υπόλογοι απέναντι στο πρόσωπο του Χριστού. Αυτή η προτροπή είναι το φάρμακο απέναντι στην φοβερή ασθένεια της ψυχής που είναι η φιλοπρωτεία, που πάντοτε μαστίζει και ιδιαιτέρως μαστίζει την εποχή μας. Την συναντάμε καθημερινά στην πορεία της ζωής μας. Όσοι σχολιάζουμε κάποιες φιλόδοξες κινήσεις κάποιων άλλων συνανθρώπων μας και αγανακτούμε γι' αυτές, συνήθως κάτω από αυτές τις

κινήσεις κρύβονται ένοχα ελατήρια και μάλιστα το φοβερό μικρόβιο της ζήλειας. Όσοι μιλούμε για την φιλοπρωτεία των διπλανών μας, πολύ η λίγο, και θα πρέπει να το αναγνωρίσουμε, είμαστε μολυσμένοι από το ίδιο μικρόβιο. Επιθυμούμε την προσωπική μας προβολή, την αναγνώριση και την τιμή. Ο λόγος όμως του Χριστού είναι ριζοσπαστικός, επαναστατικός και συγχρόνως θεραπευτικός : « *Οίδατε ότι οι δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζειν αυτών• ουχ ούτω δε έσται εν υμίν, αλλ' ος εάν θέλη γενέσθαι μέγας εν υμίν, έσται ημών διάκονος*»**5**.

Είμαστε όμως έτοιμοι να διακονούμε τους άλλους και να τους τιμούμε σύμφωνα με το παράγγελμα του Αποστόλου Παύλου, χωρίς να περιμένουμε η να απαιτούμε ανταποδώσεις και αναγνωρίσεις;

Μπορούμε χωρίς διαφημίσεις και με πνεύμα ταπεινοφροσύνης και αγάπης να θυσιαστούμε για τους άλλους όπως ακριβώς έκαναν οι Άγιοί της Εκκλησίας μας; Οι Άγιοί μας :

Εξαφάνιζαν τον εαυτό τους,
Τιμούσαν τον άλλο, τον αδελφό, τον συνάνθρωπο,
Τιμούσαν το ίδιο το πρόσωπο του Χριστού.

Αν βρεθούμε πραγματικά σ' αυτήν την πνευματική κατάσταση, τότε τελικά μοιάζουμε, η μάλλον αντιγράφουμε με τη ζωή μας τον Μεγάλο Διάκονο των ανθρώπων που είναι ο Χριστός.

Τότε μπορούμε να φτάσουμε στην κάθαρση, στον φωτισμό και στην θέωση, που είναι και ο τελικός σκοπός της ζωής μας.

-
- 1. Ρωμ. 12,10**
 - 2. Λκ. 9,48**
 - 3. Μρκ. 10,45**
 - 4. Ιω. 13,14-15**
 - 5. Μρκ. 10,42-44**